

ת"פ 62249/02/20 - מדינת ישראל נגד דניאל אחדות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 62249-02-20 מדינת ישראל נ' אחדות

לפני
המאשימה: כבוד השופט אברהם הימן
מדינת ישראל

נגד
הנאשם: דניאל אחדות

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלה:

גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 יחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה");

נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3), 64 ו-39א לפקודת התעבורה.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

ביום 28.11.19, בשעה 23:35 או בסמוך לכך, רכב הנאשם על אופנוע נושא מ.ר 12-566-12 (להלן: "האופנוע") ברחוב אבו-חצירא בבני ברק, מכיוון צפון לדרום (להלן: "הכביש"), בדרך אל צומת הרחובות אבו-חצירא ומנחם בגין (להלן: "הצומת"). הכביש בו נהג הנאשם ברחוב אבו-חצירא הוא דו-סטרי, הכולל 3 נתיבי נסיעה. הנאשם רכב על האופנוע בנתיב האמצעי בכביש, המיועד לנסיעה, לכיוון ישר בלבד. עובר ובסמוך לאמור, צרך הנאשם סם מסוכן מסוג קנביס ורכב על האופנוע תוך שהוא נתון תחת השפעת הסם כשבגופו: THC החומר הפעיל בקנביס בריכוז של 12.2 נ"ג/מ"ל ו-THC תוצר חילוף של החומר הפעיל בקנביס בריכוז של 149 נ"ג/מ"ל. באותה העת שררו במקום התנאים הבאים: שעת לילה, תאורת רחוב פועלת, מזג אוויר נאה, ראות טובה; דרך עירונית עם מהירות מותרת של עד 50 קמ"ש בלבד; כביש אספלט תקין ישר ויבש, מקדם חיכוך אומדני 0.7; שדה הראייה פתוח לפניו ממקום רכיבתו של הנאשם לעבר הצומת, למרחק של 86 מטרים ללא כל הפרעה; הצומת בכיוון רכיבתו של הנאשם היה מואר וכלל מעברי חצייה להולכי רגל. עם הגיע הנאשם הרכוב על האופנוע אל הצומת, המשיך הנאשם בנסיעה רציפה, מבלי

להאט או להתאים את נסיעתו לתנאי הדרך, על אף העובדה שהצומת לא היה פנוי מתנועת כלי רכב נוסעים. באותה העת רכב בנימין אביטל ז"ל (להלן: "המנוח") על אופנוע ברחוב מנחם בגין בבני ברק מכיוון מערב למזרח. עם הגיעו של המנוח הרכוב על אופנוע אל הצומת, הורה הרמזור אשר בכיוון נתיב נסיעתו על אור ירוק והוא נכנס בנסיעה רציפה אל הצומת. במרכז הצומת התנגש המנוח עם חזית האופנוע עליו רכב, בדופן ימין של האופנוע, עליו היה רכוב הנאשם. כתוצאה מההתנגשות, הוטל המנוח מעל האופנוע עליו רכב והוטח לעבר הכביש והמדרכה בצדו המרוחק של הצומת. באותה העת, הוטל גם הנאשם מעל האופנוע והוטח, אף הוא, לעבר הכביש (להלן: "תאונת הדרכים"). המנוח פונה מהמקום באמצעות מד"א כשהוא סובל מחבלת ראש קשה, מונשם ומורדם, אל חדר המיון בבית החולים, תוך כדי ביצוע ניסיונות החייאה אינטנסיביים. בשעה 00:54 נפטר המנוח מפצעיו בבית החולים.

תאונת הדרכים ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם כמפורט להלן: הנאשם רכב על האופנוע ברשלנות ובחוסר תשומת לב לחיי אדם; הנאשם לא התאים את אופן נהיגתו בכביש לתנאי הדרך, לציבור המשתמשים בדרך ורכב על האופנוע באופן אשר סיכן את כל משתמשי הדרך; הנאשם נכנס לצומת בנסיעה רציפה מבלי להאט את מהירות נסיעתו באופנוע ומבלי לבדוק שהצומת פנוי מכלי רכב נוסעים; הנאשם לא הבחין במנוח הרכוב על האופנוע אשר חצה את הצומת באור ירוק בנתיב נסיעתו; הנאשם רכב על האופנוע לאחר שצרך סם מסוכן מסוג קנביס.

תסקירי שירות מבחן

בתסקיר הראשון (מיום 30.3.22) צוין כי הנאשם, כבן 28, רווק המתגורר מאז התאונה בבית הוריו ועובד מזה כמספר חודשים כאחראי בחניון. הנאשם השלים 10 שנות לימוד וגויס לצה"ל. במהלך שירותו הצבאי ריצה עונש מאסר בכלא צבאי ובהמשך לכך, בהמלצת קב"ן, פוטר מצה"ל. הנאשם מסר לשירות המבחן כי החל להשתמש בסם מסוג קנביס לאחר שטיפול תרופתי לא סייע לקשיי שינה וסיוטים. שירות המבחן ציין כי לאחר התאונה ונוכח השלכותיה על הנאשם מבחינה פיזית ונפשית, קיבל הנאשם רישיון לשימוש בסם בתוקף עד פברואר 2023. שירות המבחן התרשם כי גיליון ההרשעות בתחום התעבורתי מזהה התנהלות בלתי בשלה וחסרת ויסות שהתבטאה בעבירות חוזרות המשקפות נטילת סיכון, כולל כלפי עצמו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס לאחריותו לתאונה ולתוצאותיה באופן ישיר וללא טשטוש או צמצום, באופן המלמד על כוחותיו ועל חלקים נורמטיביים שמורים וערכיים. צוין כי הנאשם התייחס לענישה כאפיק לכפרה באופן שעשוי להקל עליו מבחינה רגשית, אך לצד חרדה ממפגש עם אוכלוסייה שולית בתנאי כליאה וחשש מנסיגה חוזרת במצבו הנפשי בהעדר טיפול ושימוש בקנביס.

שירות המבחן התייחס בתסקירו לחוות דעת שערך פסיכיאטר אשר בדק את הנאשם, ד"ר דוד אלטמרק, ממנה עולה כי הנאשם גילה מילדותו סף תסכול נמוך, נטייה להתפרצויות זעם ואובחן כבעל הפרעות קשב וריכוז מלווה בהפרעת התנהגות, כי נחשף לאדם ששם קץ לחייו וכי פוטר מצה"ל על רקע אבחנה כאישיות גבולית. הפסיכיאטר התרשם כי הנאשם אינו בעל אישיות גבולית וכי התופעות מהן סובל קשורות להפרעות קשב. כמו כן התרשם הפסיכיאטר שהנאשם מאופיין באימפולסיביות במצבי דחק והגבלת חירות, העלולה להתבטא אף בפגיעה עצמית וביקש כי מסקנותיו אלה יובאו בחשבון כמו גם הערכתו שכליאתו של הנאשם תגרום להרעה במצבו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם התפתח ברקע נורמטיבי, במשפחה תומכת וכי הוא בעל יכולות טובות לתפקוד לצד הפרעת קשב וריכוז משמעותית וקשיים רגשיים שהפכו לנפשיים והצריכו התערבות טיפולית פסיכיאטרית ותרופתית. שירות המבחן התרשם כי עד אשר נמצא לנאשם איזון תרופתי מתאים, פנה לשימוש בסם רחוב, שאמנם הקל עליו

ברמה התפקודית אך הביא לנסיגה במצבו הכלכלי וביכולתו להתנהל באחריות בעיקר במישור התעבורתי.

שירות המבחן התרשם כי התאונה קטעה תקופה של התנהלות חסרת אחריות מצדו של הנאשם וכי מאז מתמודד הנאשם עם השלכותיה גם בהיבט הפיזי והרגשי נוכח פציעתו ונוכח קושי להכיל את אחריותו לאובדן חיי המנוח.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו אדם פוגעני והוא נעדר דפוסים שוליים או עברייניים, וכי עיקר הסיכון במצבו של הנאשם נבע מאורח החיים האינטנסיבי שניהל מבחינה תעסוקתית בעת שעבד כשליח על אופנוע וכן משימוש בסם כמזור לקשייו, כשהוא מאופיין בקשיי קשב וריכוז, חרדה ומצב נפשי בלתי יציב.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מביע כאב כן וחרטה עמוקה ומתקשה להכיל את העובדה שמדובר בתוצאה בלתי הפיכה ובנזק כבד של אובדן חיים. כמו כן, התרשם שירות המבחן שהנאשם מחפש משמעות לחייו ומשקיע בשינוי אורחותיו ובהתנהלות מווסתת ואחראית יותר.

שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות פוגענית מצדו של הנאשם כיום נמוך בכל הקשר, גם נוכח פסילת רישיון נהיגה שתוטל עליו ושאותה יכבד.

שירות המבחן העריך כי בכפוף לקבלת טיפול לרבות טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי-סיכויי שיקומו של הנאשם טובים.

שירות המבחן המליץ לקחת בחשבון שיקולי הענישה את נתוניו וקשייו הנפשיים של הנאשם ואת היותו נעדר מעורבות בפלילים וכן את המהלכים בהם נקט מאז התאונה המצמצמים סיכון במצבו. שירות המבחן העריך כי התמודדותו של הנאשם בתנאי כליאה צפויה להיות מורכבת באופן שצפוי להגביר לחץ וחרדה. על כן המליץ שירות המבחן לדחות את עונש המאסר בחודשיים על מנת שיוכל לסייע בהשמתו של הנאשם במסגרת הולמת את מאפייניו וצרכיו הטיפוליים והתרופתיים. שירות המבחן ביקש כי בית המשפט יפנה תשומת לב גורמי המין בשב"ס לחשיבות הצבתו של הנאשם בחברת עוברי חוק מתחום התעבורה והימנעות מהצבתו עם בעלי התנהגות עבריינית. שירות המבחן סבור כי יש לאפשר את המשך הקשר של הנאשם עם שירות המבחן עד לתחילת ריצוי עונשו על מנת שניתן יהיה לשלבו בקבוצה טיפולית לנהגים שהיו מעורבים בתאונה קטלנית בעלת השפעה על ההיערכות לריצוי מאסר.

בתסקיר המשלים (מיום 11.4.22) המליץ שירות המבחן כי אם לא יוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל ועונשו יועמד לריצוי בעבודות שירות, יושת על הנאשם צו מבחן למשך שנה על מנת שהנאשם ילווה מבחינה טיפולית. שירות המבחן שב וציין את החשיבות בשילובו של הנאשם בקבוצה טיפולית, העתידה להתקיים בין התאריכים 3.5.22 עד 7.6.22, ולפיכך ביקש כי יתאפשר לנאשם להחל בריצוי עונשו מחודש יולי ואילך.

ראיות וטענות לעונש מטעם המאשימה

באת כוח המאשימה הגישה את תדפיס המידע הפלילי על אודות 14 הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום עבירות התעבורה, בגין הושתו עליו קנסות, הראשונה משנת 2010 בגין חציית קו הפרדה רצוף או נהיגה משמאלו והאחרונה משנת 2020 בגין נוסע לא חגור (סומן טל/1).

באת כוח המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 20-36 חודשי מאסר בפועל וכולל עונשים נלווים של 15-20 שנות פסילת רישיון נהיגה ופיצוי בגובה של עשרות אלפי שקלים. לטענתה, את עונשו של הנאשם יש להעמיד בשליש העליון של המתחם.

באת כוח המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה וטענה כי נהיגתו של הנאשם, בדגש על העובדה שנהג כשהוא נתון תחת השפעת סם, מעמידה את רשלנותו ברף גבוה. לטענתה, תסקיר שירות המבחן מלמד ש"הכתובת הייתה על הקיר" והתסקיר המשלים אינו ממליץ על מאסר בעבודות שירות.

באת כוח המאשימה הפנתה לפסיקה אשר, לשיטתה, מבטאת את מדיניות הענישה המחמירה המחייבת מאסר בפועל גם כאשר מדובר בעבירה של גרם מוות ברשלנות ללא רכיב של שכרות ותומכת בעמדתה העונשית.

אלה פסקי הדין שהוצגו על ידי המאשימה לשם חיזוק עמדתה באשר למדיניות הענישה לרבות מתחם העונש ההולם והעונש במתחם:

רע"פ 5619/12 **חמאד נ' מדינת ישראל** (5.8.12): המבקש, כבן 58 בעל עבר תעבורתי מכביד, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, בנסיבות בהן נהג ברכב לכיוון צומת והתנגש בעוצמה ברכב וגרם למותו של הנהג. על המבקש הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל (על בסיס מתחם הנע בין 6-30 חודשי מאסר), פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 15 שנה, קנס בסך של 5,000 ₪ ופיצוי למשפחת המנוח בסך של 30,000 ₪. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגיש המערער, תוך שעמד על רשלנותו החמורה של המבקש, הצורך במתן ביטוי נכבד לשיקולי ההרתעה והגמול בעבירות תנועה חמורות ולא מצא כי העונש סוטה ממדיניות הענישה המקובלת.

ע"פ 708/10 **שלאפה נ' מדינת ישראל** (14.6.10): המערער, כבן 22 בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד, הורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות ונדון ל- 30 חודשי מאסר ו- 14 שנות פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי חרף נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, המפרנס את משפחתו לאחר מות אביו, העונש שהוטל עליו אינו מחמיר. בית המשפט העליון ציין כי נהיגתו של המערער, נהיגה במהירות גבוהה ופרועה חרף עקומה חדה לימין, אשר גרמה לו לאבד שליטה על הרכב ולגרור למותה של נוסעת ברכב, אינה נובעת מחוסר תשומת לב או מחדל רגעי אלא ממעשה יזום של המערער.

רע"פ 5263/14 **זוהר נ' מדינת ישראל** (8.9.14): המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של גרימת מוות תוך נהיגה ברשלנות. על פי כתב האישום, סטה המבקש ללא סיבה לשול השמאלי בנתיב נסיעתו ופגע במנוח ששהה מחוץ לרכבו על מנת להחליף גלגל. עונשו של המערער הוחמר על ידי ערכאת הערעור והועמד על 16 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, 10 שנות פסילת רישיון נהיגה, פיצויים למשפחת המנוח. לא ניתנה רשות לערער.

ע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (16.11.09) (להלן: "עניין אלמוג"): המערער, שבעברו, בין היתר, 2 הרשעות בגין נהיגה במהירות מעל המותר, הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ושל נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם. על פי עובדות כתב האישום, המערער נהג ברכבו כשבדמו ריכוז אלכוהול של 47 מיליגרם לכל 100 מ"ל כשבכך שתי נוסעות. המערער נהג במהירות, איבד שליטה על הרכב, סטה מנתיב הנסיעה והתנגש בעמוד חשמל. המנוחה נהרגה וחברתה נחבלה קשות. על המערער הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ו- 10 שנות פסילה מלנהוג. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 4884/07 **מגן נ' מדינת ישראל** (5.9.07): המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ונהיגה בשכרות. על פי המתואר, סטה המערער עם רכבו ופגע למוות ברוכב אופניים. על המערער הושתו 20 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי אין מנוס מכליאתם של נהגים עבריינים על מנת להעביר מסר מרתיע לכלל.

רע"פ 2384/18 **דורה נ' מדינת ישראל** (21.5.18): המבקש, חייל כבן 21, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית. על פי המתואר, במהלך נהיגתו ברכב, סטה מנתיב נסיעתו אל השול ופגע במנוח שרכב על אופניו אשר מותו נקבע במקום. שירות המבחן המליץ על מאסר לריצוי בעבודות שירות. על המבקש הושתו 13 חודשי מאסר בפועל (על בסיס מתחם שבין 10-20 חודשי מאסר), 15 שנות פסילה, התחייבות להימנע מעבירת נהיגה ומאסר מותנה. הערעור נדחה. בית המשפט העליון קבע כי דרגת רשלנותו של המבקש הייתה גבוהה הואיל ונהג ברכב במצב של עייפות רבה וסטה מן הדרך למרות תנאים שאפשרו לו להבחין במנוח.

רע"פ 4930/21 **קורן נ' מדינת ישראל** (4.8.21) (להלן: "עניין קורן"): המבקשת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית ונהיגה בשכרות. הסדר הטיעון כלל הסכמה כי נהיגתה בשכרות לא הייתה הגורם לעבירת גרם המוות ברשלנות. על פי עובדות כתב האישום, נהגה המבקשת ברכב כשהיא שיכורה בשל שימוש באלכוהול, סטתה עם רכבה לנתיב הנגדי ופגעה ברכב בו נסעו הורים ושלושת ילדיהם. כתוצאה מהתאונה, נפגע האב ומותו נקבע במקום, האם ושלושת הילדים נחבלו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המבקשת באופן חלקי, קבע כי מתחם הענישה נע בין 10-30 חודשי מאסר וגזר על המבקשת 10 חודשי מאסר (חלף 14 חודשים שהטיל בית המשפט לתעבורה), מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים, פסילה על תנאי ופיצוי כספי למשפחת המנוח בסך של 25,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע גם כי רשלנותה של המבקשת נמצאת ברף בינוני וכי הנהיגה בשכרות, אשר אינה מהווה רכיב רשלני הנוגע לעצם קורות התאונה, הוא בבחינת רכיב מחמיר הנוגע לעצם הנהיגה. בית המשפט העליון לא התיר רשות ערעור.

עפ"ת (מח' מרכז) 29628-03-14 **אטיאס ואח' נ' מדינת ישראל** (18.12.14): המערערים נהגו חזרה לביתם לאחר בילוי בשני רכבים, כשהם שיכורים וערכו ביניהם תחרות. בהתקרבתם לעקומה שמאלה אירע מגע בין הרכבים ואלה איבדו שליטה. כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח ונפטר בבית החולים. המערער 1 הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, בנהיגה רשלנית בה נחבל אדם ובנהיגה בשכרות. המערער נידון בבית משפט קמא ל- 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה והתחייבות להימנע מעבירות נהיגה. ערכאת הערעור העמידה עונשו על 20 חודשי מאסר בפועל ו- 15 שנות פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה, תוך שנקבע כי מתחם העונש ההולם מידת רשלנות גבוהה נע בין 15-20 חודשי מאסר ו- 15 שנות פסילה. בית המשפט מצא להקל בעונשו בהתחשב במצבו הנפשי עקב התאונה בה נטל את חייו של חברו הטוב, בהליך טיפולי שעבר בבית הסוהר ובחרטתו.

עפ"ת (מח' מרכז) 39041-04-12 **מדינת ישראל נ' קלדרון** (11.9.12): המשיב, כבן 22, הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית ונהיגה בשכרות. המשיב נהג בקטנוע כשהוא מרכיב מאחור את חברתו ונוהג שיכור. בשלב מסוים סטה מנתיב נסיעתו, התנגש בעץ וחברתו נהרגה במקום. ערעור המדינה התקבל ועונשו של המשיב הועמד על 15 חודשי מאסר בפועל ו- 10 שנות פסילת רישיון נהיגה.

ת"ד (תעבורה ב"ש) 1249/07 **מדינת ישראל נ' אבו עייאש** (27.10.09): הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרימת מותו ברשלנות של חייל צעיר בגין אי שמירת מרווח בין כלי רכב וסטייה מנתיב נסיעה. על הנאשם הושתו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, 20 שנות פסילת רישיון נהיגה וקנס בסך של 5,000 ₪.

גמ"ר (תעבורה ת"א) 5284-01-19 **מדינת ישראל נ' דבאח** (25.2.21) (להלן: "עניין דבאח"): הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גרם מוות בנהיגה ונהיגה בשכרות. הנאשם, בהיותו תחת השפעת סם, נהג ברכב ובהגיעו לצומת פנה שמאלה תוך שהוא חוסם את נתיב נסיעתו של המנוח אשר נסע על קטנוע בנתיב הנגדי. בעקבות כך, התנגש המנוח עם הקטנוע ברכב ומצא את מותו. מתחם הענישה הועמד בין 8-24 חודשי מאסר ו- 8-15 שנות פסילה. על הנאשם הושתו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, 9 שנות פסילה, פסילה על תנאי ופיצוי לאשת המנוח בסך של 40,000 ₪. הנאשם חזר בו מערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי (ע"פ 5906-04-21).

ראיות וטענות לעונש מטעם הנאשם

באת כוח הנאשם הגישה רישיון להחזקה ושימוש בסם מסוכן מסוג קנביס לצורך הקלה על מצב רפואי שניתן לנאשם ביום 11.2.22 ותוקפו עד ליום 5.2.23 (סומן טל/2).

באת כוח הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 6-12 חודשי מאסר וכי העונש הראוי לנאשם צריך שיעמוד על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה ופיצוי למשפחת המנוח. בתוך כך טענה כי הפסיקה שהציגה באת כוח המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר של נהיגה מופרזת או פרועה ואין ללמוד ממנה למקרה דנן.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות, טענה באת כוח הנאשם כי התאונה אירעה לאחר שהנאשם נכנס לצומת בנסיעה רצופה מותאמת לחוק ובעת שלא הוצב תמרור המורה לו לעצור באור אדום ולתת זכות קדימה לרכב הבא מימין או משמאל. הנאשם לא נהג בפראות או במהירות מופרזת, לא עקף רכב ולא סטה מנתיב נסיעתו. הנאשם צרך סם מסוג קנביס לפני התאונה אולם עושה כן גם כיום כדין ומכוח רישיון להשתמש בקנביס. באת כוח הנאשם טענה כי רשלנותו של הנאשם הייתה רגעית והיא ברף נמוך ולכל היותר בינוני, היות ונכנס לצומת שלא בחסות אור אדום או צהוב ולא במהירות מופרזת או תוך סטייה מנתיב. כמו כן טענה כי הנאשם אוחז היום ברישיון שימוש בקנביס וכי אין דינו כדין מי שנהג תחת השפעת אלכוהול. באת כוח הנאשם טענה אף כי התאונה עלולה הייתה לקרות לכל אדם מן היישוב שלא צרך סמים עובר לתאונה, בשל חוסר תשומת לב רגעית בכניסה לצומת לא פנוי.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה באת כוחו את גילו, את הרקע לשחרורו משירות צבאי והפנתה לתסקיר שירות המבחן המפרט את ההשלכות הקשות של התאונה על מצבו הנפשי של הנאשם ומעריך סיכון נמוך להתנהגות פוגענית וסיכויי שיקום טובים. באת כוח הנאשם ציינה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי כל הרשעותיו הקודמות בגין עבירות תעבורה, פרט לאחת, הן מסוג ברירות משפט.

באת כוח הנאשם טענה כי יש להימנע מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריאח על הנאשם, לשמר את סיכויי שיקומו ולהעדיף תחליף מאסר ופסילת רישיון נהיגה כאמצעי יעיל להלום את תכליות הענישה ואת הרתעת הרבים. בתוך כך הפנתה באת כוח הנאשם לדו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (פורסם בחודש נובמבר 2015, להלן: "ועדת דורנר") ולדברים שנאמרו בהקשר זה בעפ"ת (מחוזי חי') 62250-07-17 **גולדברג נ' מדינת ישראל** (19.10.17).

לתמיכה בעמדתה העונשית הפנתה באת כוח הנאשם לפסיקה, אשר מתוכה ולאחר שעיינתי בכולה, אסקור להלן את אלה:

רע"פ 501/16 **פישמן נ' מדינת ישראל** (24.1.16): המבקשת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירה של גרם מוות ברשלנות. על פי המתואר, נהגה המבקשת ברכב ונכנסה לצומת במהירות גבוהה על אף אור אדום והתנגשה באופנוע של המנוח. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה, קבע כי רשלנותה של המבקשת היא ברף העליון והחמיר את עונשה של המבקשת ל- 10 חודשי מאסר בפועל (חלף 6 חודשי עבודות שירות שקבע בית משפט השלום), על בסיס סטייה לקולה ממתחם הנע בין 12-24 חודשי מאסר, לצד פסילת רישיון נהיגה למשך 12 שנים, פיצוי למשפחת המנוח בסך של 25,000 ₪. בית המשפט העליון לא התיר רשות לערער.

רע"פ 5981/20 **קיש נ' מדינת ישראל** (13.10.20): המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, אי מתן זכות קדימה להולכי רגל ואי האטה לפני מעבר חציה. המבקש נהג את רכבו ופגע בשתי הולכות רגל שעשו דרכן על מעבר חצייה במסלול נסיעתו. האחת נהרגה והשנייה נחבלה. נקבע כי רשלנותו של המבקש ברמה בינונית- גבוהה והושתו עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון לא קיבל בקשת רשות ערעור.

רע"פ 548/05 **לוי נ' מדינת ישראל** (19.1.06): המערערת הורשעה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות וגרימת נזק לאדם ולרכוש. על פי המתואר, נהגה המערערת ברכב, סטתה שמאלה למסלול נגדי, פגעה ברכב ובתחנת הסעה לחיילים וגרמה למותם של שניים ולפציעתם של שלושה. על המערערת הושתו בבית משפט קמא 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנה וקנס על סך 5,000 ₪. דעת הרוב סברה כי עניינה של המערערת הוא מקרה חריג בו ראוי ליתן משקל משמעותי לנסיבותיה האישיות ולמצבה הנפשי בעקבות התאונה והמירה את עונש המאסר בפועל ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ת"פ (מחוזי ת"א) 14070-07-19 **מדינת ישראל נ' סטל** (7.2.21): הנאשם, כבן 22, הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ונהיגה בחוסר זהירות. הנאשם נהג ברכב בנתיב הנגדי ופגע ברכב אופנוע למוות. נקבע כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם היא בינונית וכי מתחם הענישה ההולם עבירת גרם מוות ברשלנות ברף בינוני נע בין 8-24 חודשי מאסר ו- 6-18 שנות פסילה לצד עונשים על תנאי ופיצוי. עונשו של הנאשם הועמד על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים ופיצוי למשפחת המנוח בסך של 20,000 ₪.

ת"פ (מחוזי נצ') 13203-04-12 **מדינת ישראל נ' גבאי** (17.9.13): הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ונהיגה בשכרות. הנאשם נהג ברכב כשהוא שיכור והחל בנהיגה איטית כאשר המנוח וחבריו ניסו להיתלות על הרכב. הנאשם נסע לאחור במהירות ופגע במנוח פגיעות שהביאו למותו. נקבע כי שכרותו של הנאשם לא הובילה בהכרח לרשלנותו וכי התנהגות המנוח תרמה אף היא לדריסה. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי עבודות שירות לשנתיים מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון נהיגה למשך שנתיים בפועל והיתרה על תנאי.

ת"פ (מחוזי ב"ש) 8168/04 **מדינת ישראל נ' אמסלם** (19.2.06): הנאשם, כבן 45, בעל עבר פלילי ותעבורתי, הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ונהיגה בשכרות. על פי המתואר, נהג הנאשם ברכב כשהוא שיכור, החל בעקיפת רכב אחר מבלי לשמור מרחק, וכשהרכב האחר סטה שמאלה אירעה התנגשות בין כלי הרכב אשר כתוצאה ממנה נהרג נוסע הרכב האחר. נקבע כי מצב השכרות בו היה הנאשם בעת התאונה לא היווה גורם ישיר או

אחד מהגורמים הישירים להתרחשות התאונה, אך מהווה נסיבה לחומרה. על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים וקנס בסך של 30,000 ₪.

ת"פ (מחוזי מ"ר) 51163-10-17 **מדינת ישראל נ' סיהאצ'י** (25.2.20): הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ומעשה פזיזות תוך נהיגת רכב. על פי המתואר, נהגה הנאשמת ברכב לתוך צומת למרות מופע רמזור אדום בכיוון נסיעתה, התנגשה ברכב אחר ורכבה פגע במנוחה ובנפגעת על אי תנועה. נקבע כי מתחם העונש נע בין 9-30 חודשי מאסר בפועל. על הנאשמת הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילה למשך 12 שנים ופיצוי למשפחת המנוחה ולנפגעת.

עפ"ת (מחוזי ת"א) 69490-01-20 **טאייב נ' מדינת ישראל** (13.12.20): המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות. על פי עובדות המקרה, נהג המערער ברכב, לא הבחין במנוח אשר חצה במעבר חציה או בסמוך לו, פגע בו וגרם למותו. על המערער הושתו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (על בסיס מתחם שבין 6-36 חודשי מאסר), פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים, מאסר על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח בסך של 15,000 ₪ (הערעור נדון בפני הרכב ערעורים בראשותי ונדחה, לאחר שלא מצאנו להתערב בגזר הדין).

גמ"ר (תעבורה פ"ת) 7-04-12 **מדינת ישראל נ' אלטרסקו** (9.4.12): הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. הנאשמת נהגה ברכב תחת השפעת משקאות משכרים ופגעה במנוח אשר התהלך על הכביש והוביל עגלה ובה בקבוקים. נקבע כי למנוח רשלנות תורמת בדרגה גבוהה וכי הגם שאין קשר סיבתי בין רמת האלכוהול לבין קרות התאונה מדובר בנסיבה לחומרה. נקבע כי מתחם העונש נע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד שנת מאסר לצד עונשים נלווים. על הנאשמת הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 8 שנות פסילה, קנס בסך של 7,000 ₪ וכן עונשים על תנאי.

כמו כן הפנתה באת כוח הנאשם **לעניין קורן ולעניין דבאח** שאוזכרו לעיל בטיעוני המאשימה.

דבר אביו של הנאשם מר דוד אחדות

אביו של הנאשם מסר כי הנאשם ומשפחתו המורחבת מצטערים על התאונה שאירעה ועל בני משפחת המנוח שנפגעו כתוצאה מכך. לדבריו, משפחתו של הנאשם נתונה ב"מאסר" מזה כשנתיים ובצער רב. האב מסר כי אמו של הנאשם לא הגיעה לדין בשל בעיות רפואיות וכי בשל התאונה התערער מצבה של המשפחה.

דבר הנאשם

הנאשם מסר כי הוא מביע צער וחרטה וכי חייו לאחר התאונה השתנו לרעה. כמו כן מסר כי "שום דבר לא יחזיר את האובדן למשפחה".

דין והכרעה

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הליך גזירת עונשו של נאשם הוא תלת-שלבי:

בשלב הראשון ובהתאם לאמור בסעיף 40 ג' לחוק העונשין על בית משפט לקבוע מתחם עונש הולם בהתאם לעקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק, דהיינו **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**. לשם כך יש להתחשב במידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - כדוגמת הנזק שנגרם ושהיה יכול להיגרם כתוצאה מהעבירה, מידת התכנון שקדמה למעשה, הסיבות שהובילו למעשה וכיו"ב, כמפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

בשלב השני נדרש בית משפט לבחון אם יש מקום בנסיבות המקרה לסטות לקולא מהמתחם שנקבע מטעמי שיקום בהתאם לאמור סעיף 40 ד' לחוק העונשין או לסטות לחומרה מהמתחם מטעמי הגנה על שלום הציבור בהתאם לאמור סעיף 40 ה' לחוק העונשין.

בשלב השלישי, ואם נמצא שאין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, יגזור בית המשפט את דינו של הנאשם בתוך המתחם, בין היתר בהתחשב בשיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים, כאמור בסעיפים 40 ו-40ז' לחוק העונשין, ובהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - כדוגמת הנזק שנגרם לנאשם ולמשפחתו כתוצאה מן ההרשעה, עברו הפלילי או העדרו, נסיבות חייו של הנאשם, נטילת אחריות מצדו וכיו"ב, כקבוע בסעיף 40 יא' לחוק העונשין.

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם:

העבירות שביצע הנאשם פגעו בערך העליון של קדושת החיים ושמירת שלומם ובריאותם של משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף העליון משום קיפוח חייו של המנוח והאובדן שנגרם לבני משפחתו.

מדיניות הענישה הנוהגת:

העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות שנקבעו בצדן עונשי מינימום.

סעיף 64 לפקודת התעבורה קובע כי עונש מאסר לעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לא יפחת משישה חודשים:

"העובר עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, דינו - מאסר שלוש שנים ולא פחות משישה חודשים; אולם רשאי בית המשפט, אם ראה שהנסיבות מצדיקות זאת, שלא לפסוק מאסר מינימום כאמור מטעמים שיפרש בפסק הדין".

סעיף 40 לפקודת התעבורה קובע כי לצד כל עונש אחר, תתווסף פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים:

"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 64 או לפי סעיף 64א, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע פסילת רישיון נהיגה כעונש חובה ולתקופת מינימום גם בגין הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות (שהעונש המרבי עליה הוא מאסר שנתיים או קנס):

"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 62(3), דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנתיים, ואם כבר הורשע על עבירה זו בשנה שקדמה לאותה עבירה - פסילה לתקופה שלא תפחת מארבע שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

הוראות חיקוק אלה מבטאות את גישתו המחמירה של המחוקק בענישת מי שגרם בנהיגתו הרשלנית למותו של אדם ומי שנהג בשכרות. גישה מחמירה זו מוצאת את ביטוייה במדיניות הענישה הנוהגת הכוללת, על פי רוב, עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת. בהקשר זה אפנה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 6358/10 **קבהא נ' מדינת ישראל** (24.3.11):

"נוכח ריבוי תאונות הדרכים הקטלניות, המתרחשות כמעט מדי יום ביומו וגובות את חייהם של קורבנות רבים, הביע בית משפט זה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו הנוהגים ברשלנות ובחוסר אחריות בכבישים... מדיניות הענישה המחמירה והמרתיעה באה לידי ביטוי בכך שעל פי רוב הרשעה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון לתקופה ממושכת... עם זאת, יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה."

עוד אפנה לדברי בית המשפט העליון בעניין **קורן** שאזכר לעיל על ההכרח הציבורי במיגור תאונות דרכים כתוצאה מנהיגה רשלנית בדרך של ענישה מרתיעה וממשית:

"בית משפט זה שב וציין את החומרה שבקיפוח חיי אדם כתוצאה מנהיגה רשלנית, וקבע כי על הגורם למותו של אחר לתת את הדין על מעשיו, וזאת בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריא. אמנם מציאות זו אינה קלה, אך היא הכרחית להרתעת נהגים מפני נהיגה רשלנית, וחיונית למיגור תאונות הדרכים בישראל... תוצאת נהיגתה הרשלנית של המבקשת היא נטילת חייו של המנוח וגרימת חבלות לבני משפחתו שנסעו עמו ברכב. אובדן חיי המנוח מלווה לבטח את משפחתו יום יום, שעה שעה, וכך גם אירוע התאונה הקשה, אשר ייתכן כי נחרט בזיכרונם וילווה אותם במשך חייהם. בנסיבות בכללותן כפי שפורטו לעיל, אני סבור כי

למרות נסיבותיה האישיות של המבקשת, אין מנוס מהשתתפות עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח - ועל כן העונש שהושת עליה הולם את התוצאות המצערות של מעשיה".

בהתאם לתכליות הענישה גובשו בפסיקה כללים מנחים בענישת עברייני נהיגה רשלנית, וכך נוסחו הדברים בע"פ 10152/17 **מדינת ישראל נ' ח'טיב** (10.5.18):

"על רקע זה התגבשו בפסיקה שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים קטלנית: האחד, ראוי לגזור על הנאשם עונש חמור, הכולל השתתפות עונש מאסר בפועל והרחקה מן הכביש לתקופה ארוכה, וזאת משיקולי הרתעה ובשל כיבוד עקרון קדושת החיים. השני, ככלל נסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.11.2009); ע"פ 8464/15 פנזין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.10.2017); רע"פ 9909/17 דרויש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.2018))."

כפי שהובא לעיל, באי כוח הצדדים, הפנו, כל אחד, לשורה של פסקי דין בהם הוטלו עונשים על מי שהורשעו בעבירות של גרם מוות ברשלנות יחד עם עבירה של נהיגה בשכרות או ללא עבירה כזו או עבירות נלוות אחרות. באת כוח המאשימה הציגה פסקי דין המבטאים עונשי מאסר בפועל שבין 10-30 חודשי מאסר בפועל ועונשי פסילת רישיון נהיגה שבין 10-20 חודשים לצד קנס ופיצוי למשפחת המנוח. באת כוח הנאשם הציגה פסקי דין המבטאים עונשי מאסר שבין 6-10 חודשי מאסר אשר חלקם רוצו בעבודות שירות ועונשי פסילת רישיון נהיגה שבין 2-12 שנים, לצד קנס ופיצוי למשפחת המנוח. אלה ואלה מבטאים מנעד ענישה רחב ביותר, ויש להתייחס אליהם בשים לב להבדלים המתחייבים בהשוואה למקרה דנן. ניכר אפוא כי הענישה נגזרת מרמת הרשלנות ומרמת החומרה של רכיב הנהיגה בשכרות בשים לב לשאלה האם היווה גורם להתרחשות התאונה.

נסיבות ביצוע העבירה ומידת הרשלנות:

אקדים ואומר כי לטעמי, בחינת עובדות כתב האישום מלמדת כי רשלנותו של הנאשם מגיעה כדי רמה בינונית עד גבוהה.

הנאשם נהג, בשעת ערב מאוחרת, באופן נוסף בסמוך לאחר שצרך סם מסוג קנביס. בהגיעו לצומת כשהוא נוסע בנתיב האמצעי של הכביש, המשיך בנסיעה רצופה לתוך הצומת מבלי להאט את נסיעתו או להתאימה לתנאי הדרך, וכאשר הצומת לא היה פנוי. המנוח אשר רכב על אופנועו ונכנס לצומת בהתאם לרמזור שהורה על אור ירוק בנתיב נסיעתו, התנגש באופנוע עליו רכב הנאשם במרכז הצומת, וכתוצאה מההתנגשות הוטח המנוח לעבר הכביש והמדרכה בצדו המרוחק של הצומת, נפצע וסבל מחבלת ראש קשה אשר הובילה לאחר כשעה וחצי מקרות התאונה למותו בבית החולים.

כלל ידוע והוא בהתאם לדין כמו גם לניסיון המצטבר מורה אותנו כי בטרם כניסת נהג לצומת עליו לנהוג משנה זהירות. כניסת הנאשם לצומת לא פנוי מבלי להאט ולנקוט זהירות, יצרה סיכון חמור למשתמשי הדרך והוא סיכון שלמרבה הצער התממש וגרם למותו של המנוח. לכך יש להוסיף את עובדת נהיגתו של הנאשם באופנוע כשהוא נתון להשפעת סם, עובדה שיש בה ללא ספק כדי להוות נסיבה מחמירה. אמנם מתוך עובדות כתב האישום המתוקן אין ללמוד כי נהיגתו של הנאשם תחת השפעת סם הייתה הגורם הישיר לרשלנות שהובילה לתאונה, אולם, כאמור, מדובר בנסיבה מחמירה המלמדת על רשלנות נמשכת.

באשר לטענת באת כוח הנאשם כי למרכיב השימוש בסם עובר לנהיגה אין כדי להחמיר עם הנאשם שכן כיום צורך הוא קנביס רפואי כדי, ייאמר כי נראה לי כי אין בכך כדי להקל עם הנאשם שהרי יודגש, גם כיום, אדם הצורך קנביס רפואי כדין אסור לא באופן מוחלט לנהוג ברכב. איסור זה מופיע באופן בולט ונחרץ ברישיון הרפואי.

מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם:

כפי שהוצג לעיל, בפסיקה שהובאה לעיוני על ידי הצדדים, אשר עיינתי בה באופן מעמיק, קשה ביותר אם בלתי אפשרי לקבוע מאופן מספרי שמא אומר מתמטי מתחם עונש הולם. אכן, המחוקק ציווה אותנו ללכת אחר מתווה שגובש ונחקק בתיקון 113 לחוק העונשין. אלא כפי שנאמר רבות, גזירת הדין אינה עניין של מתימטיקה או חשבון אריתמטי. לא בכדי מצאתי להביא גזרי הדין בפסיקה שהוצגה לעיל. כל שניתן לעשות הוא לנסות ולדלות דמיון בין המקרים אשר נדונו בעבר למקרה שלפני. גם עשייה זו הינה מלאכה קשה או שמא אומר טכנית ביותר. יחד עם זאת, חזקה עלי מצוותו של המחוקק ולפיכך נראה לי כי מתחם העונש ההולם הוא בין חודשי מאסר ספורים עד שנה לבין 24 חודשי מאסר.

העונש הראוי לנאשם:

באשר לעונש בתוך המתחם, על בית המשפט להידרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין, ובכלל זאת להתחשב בנסיבות אישיות ובנתונים הקשורים בעושה העבירה.

הפגיעה של העונש בנאשם: כפי שצוין לעיל בניתוח תסקירי שירות המבחן הרי ששירות המבחן התרשם כי לעונש מאסר צפויה להיות השפעה מורכבת על מצבו הנפשי של הנאשם ונימק התרשמותו. אני מוצא להפנות דברי שירות המבחן, לממצאים הפסיכיאטריים שבאו מפסיכיאטר אשר בדק את הנאשם וקבע לגביו ממצאים רלבנטיים. אני סבור שלכך יש לתת משקל להקלה בגזר הדין.

הנזקים שנגרמו לנאשם ולמשפחתו מביצוע העבירות: תסקיר שירות המבחן מפרט את הנזקים שנגרמו לנאשם בהיבט הפיזי נוכח פגיעתו בתאונה ובהיבט הנפשי כאשר למרות שחלפו שנתיים מאז התאונה, חווה הנאשם את התאונה ותוצאותיה באופן טראומטי ומתקשה להכיל את תוצאותיה הקשות. אביו של הנאשם הביע בדבריו לפני את הצער שחווה משפחת הנאשם על תוצאות התאונה ואת הנזק שנגרם לה ובמיוחד לאמו של הנאשם. לכך יינתן משקל להקלה בגזר הדין.

נטילת אחריות: הנאשם נטל אחריות לקרות התאונה ולתוצאותיה, הביע צער כן וחרטה עמוקה, הודה במיוחד לו וחסך בכך את צערה של משפחת המנוח בניהול הליך משפטי. הנאשם הביע נכונות לשאת בעונש ולפצות את משפחת המנוח. יש להביא נטילת אחריות זו כדי לעמוד לצדו של הנאשם בעת גזירת הדין ולפיכך, יינתן משקל להקלה בגזר הדין.

נסיבות אישיות שהשפיעו על מעשה העבירה: שירות המבחן פירט בתסקירו את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. בתוך כך צוין כי הנאשם מתמודד מגיל צעיר עם הפרעת קשב וריכוז משמעותית ועם קשיים רגשיים שהפכו לנפשיים, ובאו לידי ביטוי בחרדה ומצב נפשי בלתי יציב. כמו כן צוין כי עובר לתאונה התנהל הנאשם באופן חסר אחריות וכי עיקר הסיכון במצבו נבע גם מאורח חיים אינטנסיבי מבחינה תעסוקתית ושימוש בסם כמזור לקשייו. לאלה יינתן משקל מוגבל בגזר הדין, בהתחשב בצורך להעדיף את האינטרס הציבורי בהרתעת הרבים והפרט.

סיכויי שיקום: שירות המבחן ציין כי מאז התאונה משקיע הנאשם מאמצים בשינוי אורחותיו ובהתנהלות מווסתת ואחראית יותר, כאשר התאונה ותוצאתה מהוות עבורו גורם מציב גבול ומרתיע. הנאשם הסדיר רישיון לשימוש בקנביס, נמנע מנהיגה והפחית עבודה אינטנסיבית. מתוך התסקיר עולה כי הוא נתון בטיפול ייעודי בתחום הטראומה, מקבל טיפול תרופתי ומצוי במעקב פסיכיאטרי. כמו כן עולה התרשמות שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות פוגענית מצדו של הנאשם- נמוך. שירות המבחן מעריך כי בכפוף להמשך טיפול- סיכויי שיקומו של הנאשם טובים וכי קיימת חשיבות לשילובו בקבוצה טיפולית למשך כחודש ימים קודם שיחל בריצוי עונשו. להליך שיקומו של הנאשם יינתן משקל להקלה בגזר הדין.

עבר פלילי: הנאשם נעדר עבר פלילי. איני סבור כי יש ליתן לכך משקל בגזר הדין.

עבר תעבורתי: לנאשם עבר תעבורתי הכולל 14 הרשעות בעבירות תעבורה בגין הושתו עליו קנסות, הראשונה משנת 2010 בגין חציית קו הפרדה רצוף או נהיגה משמאלו והאחרונה משנת 2020- לאחר מועד ביצוע העבירות בגין עומד הוא לדין כעת- בגין נוסע לא חגור (סומן טל/1). לכך יינתן משקל לחומרה בגזירת הדין, אם כי משקל מוגבל בשים לב לחומרת ההרשעות הקודמות.

לא התעלמתי מהערכת שירות המבחן בדבר השפעת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה על מצבו הנפשי של הנאשם ועל רצף ההליך השיקומי בו החל. לא התעלמתי אף מכך ששירות המבחן מעריך שסיכויי שיקומו של הנאשם טובים בכפוף להמשך טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי. אלא שאני סבור כי הביטוי לחומרתה של הרשלנות ותוצאתה הקשה והטראגית הוא בעונש מאסר ממש.

אל מול הנסיבות לקולה לעיל, אפנה לעולה מתוך פסקי הדין שפורטו לעיל. המסקנה העולה מתוך סקירת הפסיקה היא שבמקרה שלפני יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל ממש, לא כזה שירוצה בעבודות שירות. לא ארחיב הדיבור בעניין זה, שהרי כאמור, אפניתי לדברי בית המשפט עליון בעבירות הללו. אומר רק זאת ואת החשוב לדעת ולהפנים. מדובר בקדושת החיים. כתוצאה מהתנהגות הנאשם, נקטלו חיי אדם צעיר.

סוף דבר, לאחר שקילת מכלול השיקולים לעונש ההולם בתוך המתחם, אלה הם העונשים שאני גוזר על הנאשם:

12 חודשי מאסר בפועל ויום אחד.

18 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שתוצאתה גרימת מוות.

12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות.

פסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

פסילה על תנאי מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שתוצאתה גרימת מוות בנהיגה.

פסילה על תנאי מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות.

פיצוי למשפחת המנוח בסך של 80,000 ₪ שישולמו בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ביום 1.8.22 ויועבר להורי המנוח על פי פרטים שתמסור המאשימה בתוך אותה תקופה.

קנס בסך של 2,000 ₪. הקנס ישולם ב 2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום אחד בחודש שיהיה סמוך לאחר שחרור הנאשם ממאסר.

מצאתי להדגיש כי עונשי המאסר המותנים כמו גם עונשי הפסילה המותנים, לא יחולו ככל שהנאשם יהיה מצוי במאסר בפועל. ככל שיהיה הנאשם מחוץ לכותלי בית הסוהר הן משום עיכוב ביצוע המאסר או מסיבה אחרת, יחולו העונשים המותנים הללו.

כמו כן, אני מורה להפנות תשומת לב שירות בתי הסוהר כי בעת מיון הנאשם למקום ריצוי המאסר חשוב להציב הנאשם בחברת עוברי חוק מתחום התעבורה והימנעות מהצבתו עם בעלי התנהגות עבריינית.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות בתי הסוהר.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשפ"ב, 23 מאי 2022, בהעדר הצדדים.